

Arrest

nr. 231 987 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VANDEPUTTE
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VANDEPUTTE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 september 2018.

1.2. Op 30 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S. Sa., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en stelt afkomstig te zijn uit het dorp Sultankhel, dat gelegen is in het district Tagab van de provincie Kapisa. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U bent analfabeet.

Elf jaar geleden huwde u met S. F.. Samen met haar kreeg u vier kinderen.

Tien jaar geleden werd uw vader voor het eerst aangesproken door de taliban met het verzoek om u de taliban te laten vervoegen om jihad te plegen. Uw vader antwoordde hierop dat hij u niet opgevoed had om te sterven. De taliban kwam regelmatig terug om uw samenwerking te vragen en ze stelden dat ze u een geweer zouden geven om te vechten tegen de regering. Ook toen ze stelden dat u hen een slaapplek diende te geven, ging u niet akkoord. Ze sloegen uw broers vaak.

Vier jaar geleden bouwde uw familie een nieuw huis omdat het oude huis gedeeltelijk vernield werd door een aardbeving. Op een bepaald moment zei de taliban dat ze het oude huis van uw familie wilden innemen als wapenopslagplaats. Opnieuw ging u hiermee niet akkoord. Vervolgens beval Qari Hudjad aan zijn talibanleden om wapens naar het gebouw te brengen. U ging naar buiten om te zien wat er aan de hand was, waarna de taliban u en uw broers sloegen. Uw moeder smeekte hen om jullie met rust te laten.

Vijf of zes dagen later vernam u dat de man die normaal de granaatappelbomen irriteerde deze taak niet kon verrichten wegens een gebroken hand. Daardoor diende u dit werk zelf te doen samen met uw broers. Rond 15 asad 1397 (6 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) begon u aan het werk, en om middernacht waren de bomen in de bergen aan de beurt. Om middernacht kreeg u toestemming van uw broers om thuis te gaan eten. Plots, op het moment dat u thuis aan het eten was, hoorde u het geluid van een explosie en geweerschoten. Meteen rende u terug naar de boomgaard waar uw broers bezig waren en u zag hen liggen op de grond. Terstond werd u ook beschoten. U rende vervolgens naar het huis van uw schoonvader en u dook bij hem onder.

De volgende dag riep de taliban in de luidsprekers van de moskee om dat iedereen die niet samen met hen wil vechten, of hen geen voedsel wil geven, hetzelfde lot beschoren was als de zonen van Sh. Sha. (de naam van uw vader). Als reactie hierop maakte u de luidspreker en de ramen van de moskee kapot. Tijdens de dagen dat u zich verborg bij uw schoonvader kwamen de taliban het huis doorzoeken aangezien ze melding gekregen hadden dat u zich daar bevond. Ze konden u echter niet vinden tijdens de huiszoeking.

U verliet het land in sambula 1397 (23 augustus 2018 tot 22 september 2018). U reisde via Griekenland en na aankomst in België verzocht u op 13 september 2018 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht

vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust via het geven van zo volledig mogelijke antwoorden (CGVS 1, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Hoewel u stelt dat u gedurende heel uw leven in uw dorp heeft gewoond (CGVS 1, p. 8), blijkt dat u over tal van elementaire zaken slechts zeer weinig kennis heeft. Dit roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaring uit deze regio afkomstig te zijn.

Zo blijkt u slechts zeer weinig vertrouwd te zijn met de heersende stammencultuur in Afghanistan. Nochtans kan het belang van de etnische groepen en het stamgebeuren in het dagdagelijkse leven in Afghanistan moeilijk overschat worden. Gevraagd naar de aanwezige stammen in uw regio, stelt u dat er geen stammen in uw regio zijn, maar enkel dorpen (CGVS 1, p. 17). U stelt dat er in uw regio Pashtoun, 'Farsisprekenden' en Pashai wonen, maar dat u vervolgens geen enkele andere substam van de Pashtoun kan vermelden is bijzonder opmerkelijk (CGVS 1, p. 17). De naam 'Ghilzai' zou u naar eigen zeggen wel horen vermelden hebben, maar u kan dit niet toelichten en weet ook niet in welke streek van Afghanistan ze zoal verblijven (CGVS 2, p. 8). Toch zijn de Ghilzai de grootste stam onder de Pashtoun (zie administratief dossier). Dat ze bovendien hoofdzakelijk in Tagab gevestigd zijn, en u dit blijkbaar niet weet, plaatst uw verklaringen verder in een bedenkelijk daglicht. De Afghaanse pashtoungemeenschap bestaat hiernaast uit nog een heel aantal andere stammen en sub-stammen (waarvan de Safi er één zijn). Dat u hiervan kennelijk niet op de hoogte bent, is bijzonder opmerkelijk en doet zeer ernstige vraagtekens rijzen bij uw bewering tot deze gemeenschap te hebben behoord. Gevraagd of er Tajik wonen in Afghanistan, antwoordt u bevestigend (CGVS 2, p. 9). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of u kan toelichten waar zij zoal wonen, geeft u aan dit echt niet te weten (CGVS 2, p. 9). Dit is een opvallende vaststelling, temeer uit de informatie blijkt dat Kapisa hoofdzakelijk bevolkt is met deze etnische groep naast de Pashtoun (zie administratief dossier). Dat u hiervan kennelijk absoluut geen weet heeft, is zeer bevreemdend. Overigens, gevraagd naar de taal die deze bevolkingsgroep spreekt, geeft u aan dat u dit niet weet, dat het misschien 'Tajiks' is (CGVS 2, p. 9), wat allerminst correct is. Immers, de Afghaanse Tajiks spreken Dari (zie administratief dossier).

Dat u bovendien niet weet tot welke stam de district chieft van uw regio behoort (CGVS 1, p.16) is een ander gegeven dat in de hierboven geschetste context vreemd voorkomt.

Ook op andere vlakken blijkt dat ernstig moet getwijfeld worden aan uw beweerde herkomst. Zo is het erg opvallend dat u erg lang dient na te denken over de hoofdstad van Afghanistan. Immers, pas nadat u eerst aangeeft dat u de hoofdstad niet kent, weet u schoorvoetend te zeggen dat dit Kabul is (CGVS 1, p. 24). Indien u daadwerkelijk van Afghanistan afkomstig was, zou dit een vraag zijn waarop u redelijkerwijs meteen zou kunnen antwoorden. Gevraagd verder of de naam Surobi u iets zegt, stelt u dat u dit kent omwille van het openbaar vervoer dat van Tamir bazar naar Surobi reed (CGVS 2, p. 5). Wanneer vervolgens gevraagd wordt waar Surobi dan ligt, zegt u er nooit geweest te zijn en dat u enkel de naam heeft gehoord (CGVS 2, p. 5). Nogmaals geverifieerd of u Surobi werkelijk niet weet liggen, zegt u dat het ver van uw dorp verwijderd ligt (CGVS 2, p. 5). Later zegt u dan weer dat het dichtbij uw provincie ligt maar dat u geen idee heeft van de naam van de provincie waarin Surobi gelegen is (CGVS 2, p. 7). Dit alles is erg vreemd aangezien Surobi slechts op geringe afstand ligt van uw beweerde dorp

(zie administratief dossier). De ongeloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw herkomst wordt dan ook verder gevoed.

Verder blijkt u al gehoord te hebben van het dorp Sepadar (CGVS 2, p. 5). Het is evenwel vreemd dat u over dit dorp niets blijkt te weten: u zou er slechts eens over gehoord hebben maar wat u er dan van gehoord heeft kan u dan weer niet toelichten. Dit dorp bevindt zich vlakbij de door u vermelde dorpen Qazian en Pashgaray, net als het dorp Salamkhel (CGVS 2, p. 10), waar u dan weer nog nooit van heeft gehoord. U verwijst hierbij wel naar een dorp dat Karamkhel genoemd is, doch ook dit dorp weet u geenszins te lokaliseren (CGVS 2, p. 10), wat opnieuw een bevreemdende vaststelling is.

Verder dient nog het volgende opgemerkt te worden. U zegt dat er in uw regio vaak kleine aardbevingen plaatsvinden, en dat er een krachtige beving gebeurde zo'n vier à vierenhalf jaar geleden (CGVS 1, p. 21). Uw dorp bestaat uit twee- à driehonderd huizen (CGVS 1, p. 21), maar in uw area was maar één huis geraakt (CGVS 1, 21), zo stelt u. Het mag erg verbazen dat een aardbeving die u als 'echt sterk' beschrijft, slechts één huis beschadigde, terwijl uw dorp toch aanzienlijk veel huizen telt. Dat u overigens niet weet welke andere plaatsen werden geraakt door deze aardbeving (CGVS 1, p. 21), is evenzeer bevreemdend. Zo kan verwezen worden naar informatie waaruit blijkt dat bij de aardbeving van november 2015 in Tagab een tweehonderdtal huizen 'severely' of 'completely' vernietigd werden. Dat u hier geen weet van heeft, roept verdere twijfels op bij uw bewering in deze regio woonachtig te zijn geweest.

Gevraagd verder of u ooit gehoord heeft van een persoon met de naam Mehrabuddin Safi doet dit bij u klaarblijkelijk geen belletje rinkelen (CGVS 1, p. 14). Toch was deze man volgens de informatie waarover het CGVS beschikt gouverneur van de provincie Kapisa vanaf 2011, als voorganger van Abdullatif Murad (zie administratief dossier). Dat u de naam niet kent van de voorganger van de huidige gouverneur terwijl u reeds jarenlang in Kapisa zegt te hebben gewoond, is een ander gegeven dat de wenkbrauwen doet fronsen. Tenslotte behoorde Mehrabuddin Safi tot dezelfde stam als u. Bovendien is het opvallend dat u, wanneer gevraagd wordt sinds wanneer Abdullatif Murad gouverneur is, enkel oppert dat hij deze functie reeds lange tijd vervult (CGVS 1, p. 15). Gevraagd naar een meer concreet antwoord, zegt u enkel dat u de tijd niet weet, maar dat hij daar was toen u er was (CGVS 1, p. 15). Dit is bijzonder vaag. Bovendien blijkt dat deze man niet erg lang voor uw vertrek werd aangesteld, met name eind 2017 (zie administratief dossier). Dat u deze gebeurtenis niet meer concreet in de tijd kan situeren, is dan ook erg vreemd en roept verdere vraagtekens op bij uw verklaringen over uw herkomst.

U geeft zelf aan, wanneer gevraagd wordt naar de voorganger van Abdullatif Murad, dat Hakim Akhoundzada district chief was (CGVS 1, p. 15). U voegt hieraan toe dat u ver van het districtscentrum woonde en geen tv had om de voorganger van Abdullatif Murad te kennen (CGVS 1, p. 15). Gevraagd hoe u dan ooit te weten bent gekomen wie de district chief was, zegt u dat u dit hoorde van de mensen in het dorp (CGVS 1, p. 15). Wanneer dan gevraagd wordt naar wat er dan zoal verteld werd over deze man, zegt u dat u enkel zijn naam hoorde en dat u verder niets vernam over hem (CGVS, p. 15). Dit is zeer merkwaardig. De bedenking gedeeld dat mensen toch redelijkerwijs niet alleen de naam zeggen als ze over iemand spreken, zegt u dat u zich niets herinnert omdat het niet belangrijk was (CGVS 1, p. 15). Dat u enkel een naam kan opgeven om hierbij zelfs geen begin van informatie of context te hebben over deze persoon, mag erg verbazen en wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Bovendien blijkt tijdens het persoonlijk onderhoud dat u aangeeft dat u thuis over een radio beschikte (CGVS 1, p. 20). Dat u ook via dit kanaal niets vernam over Hakim Akhoundzada mag sterk verbazen. Bovendien dient onderstreept te worden dat hij district chief was van 2009 tot 2012 (zie administratief dossier). Dat u Hakim Akhoundzada's naam kent, terwijl u van de huidige district chief, namelijk Ziarahman, zelfs klaarblijkelijk twijfelt of zijn stamnaam al dan niet Khaksar is (CGVS 1, p. 16), en dit zelfs helemaal niet meer weet in het tweede persoonlijk onderhoud amper twee maand later (CGVS 2, p. 12), is eens te meer een gegeven dat doet twijfelen aan uw daadwerkelijke plaats van herkomst.

Dat u overigens nog nooit gehoord heeft van Syed Mohammad Khalid Hashimi (CGVS 2, p. 12), komt evenzeer eigenaardig voor. Immers, deze laatstgenoemde werd benoemd tot gouverneur op 13 juni 2015 en was minstens nog in functie op 25 februari 2017 (zie administratief dossier). Dat hij ettelijke jaren gouverneur was in de periode waarin u nog volop verbleef in uw land, terwijl u hem duidelijk niet bij naam kent, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw herkomst.

U geeft aan dat Mawlawi Haqiar en Qarianas in uw regio bij de taliban zijn (CGVS 1, p. 14). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over deze Qarianas stelt u dat beiden leiders zijn, mensen rekruteren en

martelen en verantwoordelijk zijn voor alles wat daar gebeurt (CGVS 1, p. 14). Gevraagd om meer precieze informatie over hem te geven, zegt u dat u dit niet kan geven maar dat hij wel alles kan doen wat hij wil in de regio (CGVS 1, p. 14). Gevraagd om hiervan voorbeelden te geven, stelt u dat u geen specifieke informatie kan geven (CGVS 1, p. 14). U bevestigt het feit dat u geen enkel incident kan vermelden waarvoor deze persoon verantwoordelijk is (CGVS 1, p. 14). Het is opmerkelijk dat u Qarianas aanvankelijk zélf vermeldde als leider van de taliban en dorpsouder, terwijl u verder geen enkele concrete daad van hem kan vermelden (CGVS 1, p. 14). Dit staat bovendien in schril contrast met het feit dat u verklaart dat er in uw regio elke dag gevechten zijn (CGVS 1, p. 15).

Wat betreft de radiozenders waarnaar u luisterde, zegt u eerst vreemd genoeg dat u zich geen namen van zenders meer kan herinneren (CGVS 1, p. 20). Dat u vervolgens dan wel BBC vermeldt maar niet bijvoorbeeld plaatselijke zenders als Radio Milli, Bahar Radio of Nijrab Radio, is eens te meer een eigenaardig gegeven. Deze radiostations waren namelijk operationeel in de provincie Kapisa (zie administratief dossier).

Wanneer gevraagd wordt of er ooit aanslagen gepleegd werden op het districtscentrum van Tagab, antwoordt u bevestigend (CGVS 1, p.15). Gevraagd om meer te vertellen over dergelijke aanslag zegt u dat het zeven jaar geleden plaatsvond en dat er twee of drie burgers gewond geraakten (CGVS 1, p. 15). Meer details kan u hier echter niet over geven (CGVS 1, p. 15). Het is vreemd dat u zich deze gebeurtenis ettelijke jaren later nog wel herinnert, maar dat u geenszins spontaan meer details kan vertellen. Ook dit vormt dan ook een opmerkelijke vaststelling die uw geloofwaardigheid over uw regio van herkomst eens te meer aantast.

Verder is het opvallend dat u de Shamshad Base vermeldt, waarvan u zegt dat die de politie toebehoort, en u eveneens zegt dat daar geen buitenlanders zijn noch dat er ooit buitenlanders aanwezig waren (CGVS 1, p. 16). Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Franse leger daar aanwezig was van 2008 tot het jaar 2012 en bovendien waren zij ook vaak het doelwit van aanslagen van de taliban in de hele provincie Kapisa (zie administratief dossier). Ook in het algemeen kan u niet bedenken dat er ooit buitenlanders in uw regio aanwezig zijn geweest (CGVS 1, p. 16). Dat u nooit iets gehoord heeft over de aanwezigheid van (onder meer) Franse troepen in uw regio, is opnieuw een opvallende vaststelling.

Het CGVS concludeert uit bovenstaande dat uw verklaringen een opvallend gebrek vertonen aan elementaire kennis van uw regio in Afghanistan. U mag dan nog stellen een ongeschoolde landbouwer te zijn (zie vragenlijst DVZ, punt 11 en 12), toch is het niet meer dan redelijk dat u van een aantal elementaire zaken op de hoogte zou zijn aangezien u verklaart steeds in uw dorp en in Afghanistan gewoond te hebben (CGVS 1, p. 8). Zelfs van een ongeschoold en ongeletterd persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. Het gegeven dat u ongeletterd bent en niet in de gelegenheid was om schoolse kennis op te doen, kan uw gebrekkige kennis betreffende uw directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. U toont bovendien niet aan dat de laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en u hierdoor niet in staat zou zijn uw eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Er kan worden verwacht dat u correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over de geografische, politieke en veiligheidssituatie in uw voorgehouden land en regio van herkomst – zijnde uw onmiddellijke leefwereld - wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

Wat betreft het feit dat u stelt psychologische problemen te hebben waardoor u geheugenproblemen zou hebben (CGVS 1, p. 4), dient nog het volgende onderstreept te worden. U stelt dat u elke week naar de dokter gaat in het centrum, doch spreekt u in dit consult enkel over uw been (CGVS 1, p. 6). Ook stelt het CGVS vast dat u geen enkel attest neerlegt over uw psychologische toestand. Dat u verder stelt dat uw psychologische problemen veroorzaakt werden door het krijgen van herseninjecties nadat u gevechten had (CGVS 1, p. 4), doet evenzeer de wenkbrouwen fronsen. Uw verklaringen omtrent uw psychologische problemen komen dan ook in een bedenkelijk daglicht te staan.

Wat overigens uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt, is het feit dat u koste wat kost ontkent dat u Griekenland verzocht heeft om internationale bescherming (CGVS 1, p. 4). Zelfs nadat het CGVS u confronteert met het feit dat ze over deze informatie beschikt, blijft u beweren dat u enkel uw vingerafdrukken afstond en er niet verzocht om bescherming (CGVS 1, p. 4). Volgens uw administratief dossier arriveerde u nochtans op 18 december 2017 in Griekenland en verzocht u er wél om internationale bescherming op 11 januari 2018. Niet onbelangrijk hierbij is overigens de vaststelling dat

uw laatste problemen met de taliban in Afghanistan zich volgens uw relaas afspeelden op een moment dat u al lang in Griekenland was.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Wat betreft uw taskara dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Betreffende de opmerkingen die uw advocaat formuleerde over het eerste persoonlijk onderhoud dient nog aangestipt dat de aangehaalde zaken geen impact hebben op de hierboven uiteengezette argumenten. Immers, drie van de vier opmerkingen worden hierboven niet aangehaald in de motivering. Met betrekking tot de opmerking over het vuurgevecht dat plaatsvond op het districtscentrum, dient benadrukt dat uw advocaat in haar opmerking enkel aanhaalde dat u het in dit geval had over een vuurgevecht in plaats van een 'vuur' als in 'brand' (zie opmerkingen advocaat in administratief dossier).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Tagab heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

*Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan*

u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd tijdens beide persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS d.d. 4 april 2019 en 25 juni 2019 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het spreken van de waarheid (CGVS 1, p. 2 en CGVS 2, p. 2). U opperde dat u zeker de waarheid zou vertellen (CGVS 1, p. 2) en u benadrukte dat u heel uw leven in uw dorp Sultankhel heeft verbleven (CGVS 1, p. 8). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt nochtans dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn regio van herkomst, alsook zijn vluchtrelaas.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota voor met volgende stukken: een certificaat van de dorpsoverste en twee enveloppes (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen nadat hij eerst weigerde om met hen samen te werken en later weigerde om hun familiehuis te laten innemen door de taliban als wapenopslagplaats. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij afkomstig zijn en verbleven hebben in het Afghaanse dorp Sultankhel, district Tagab van de provincie Kapisa. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker zeer weinig vertrouwd is met de heersende stammencultuur in Afghanistan; (ii) verzoeker bovendien niet weet tot welke stam de *district chief* van zijn regio behoort; (iii) verzoekers geografische kennis eveneens hiaten bevat; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker, die een aardbeving uit het verleden als erg sterk beschrijft aangeeft dat hierbij slechts één huis beschadigd zou zijn geraakt en niet weet welke andere plaatsen erdoor geraakt werden, terwijl uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat een tweehonderdtal huizen in Tagab ernstig of volledig vernietigd werden bij deze aardbeving; (v) verzoeker vage, inconsistente of zelfs foutieve verklaringen aflegt over prominente figuren uit zijn regio van herkomst; (vi) verzoeker spontaan BBC vermeldt als radiozender waarnaar hij luisterde, doch geen enkele plaatselijke zender benoemde; (vii) hoewel verzoeker zelf Shamshad Base vermeldt blijkt dat hij niet op de hoogte is van de aanwezigheid van buitenlandse troepen in zijn regio; (viii) verzoekers geschetste profiel als ongeschoolde landbouwer zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefomgeving niet kan toedekken; (ix) verzoeker geen enkel attest voorlegt over zijn psychologische toestand en zijn verklaringen hieromtrent bedenkelijk zijn; (x) verzoeker ontkent dat hij in Griekenland om internationale bescherming heeft verzocht en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit wel deed en bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekers voorgehouden laatste problemen met de taliban in Afghanistan zich volgens zijn relaas afspeelden op een moment dat hij al lang in Griekenland was; (xi) de door verzoeker voorgelegde taskara niet van die aard is dat deze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen en (xii) de opmerkingen die verzoekers advocaat formuleerden over de notities van het eerste persoonlijk onderhoud niet van die aard zijn dat ze een impact kunnen hebben op de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het Afghaanse dorp Sultankhel, district Tagab van de provincie Kapisa en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn regio van herkomst, zijn verblijfplaats(en) en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van en verwijzen naar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een erg hoge standaard hanteert om zijn kennis van zijn regio van herkomst te beoordelen, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich onmogelijk in zijn plaats kan stellen en hij benadrukt dat hij een simpele, ongeschoolde boer is uit de Afghaanse bergen zonder politieke interesse, die voor zijn komst naar België bovendien nooit buiten zijn eigen district is geweest, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen. De Raad benadrukt dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn dagdagelijkse leefomgeving behoren. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende zijn directe omgeving en het dagdagelijkse leven in zijn beweerde regio van herkomst. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot zijn regio van herkomst zijn apert. Zo hoeft verzoeker in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift niet hoog opgeleid te zijn om kennis te hebben van de stammencultuur in zijn district/land van herkomst en van invloedrijke of van vooraanstaande personen in zijn regio. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan het belang van de etnische groepen en het stamgebeuren in het dagelijkse leven in Afghanistan niet onderschat worden, zodat van hem in alle redelijkheid een gedegen kennis mag worden verwacht over dit fundamentele aspect van de Afghaanse samenleving. Voorts wordt van verzoeker geen uitgebreide politieke kennis verwacht. Dat hij evenwel zelfs niet kan verduidelijken tot welke stam de '*district chief*' van zijn regio behoort, hij niet op de hoogte is van de gouverneur van de provincie Kapisa ten tijde van zijn vertrek, noch diens voorganger, verzoeker enkel de naam van de vorige '*district chief*' weet te benoemen en niets meer en hoewel hij zelf Qarianas aanhaalt als leider van de taliban en dorpsouder, hij verder geen enkele concrete daad van hem kan vermelden. De Raad benadrukt dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat in een land als Afghanistan, lokale vooraanstaanden een aanzienlijke rol spelen binnen de gemeenschap en dat zij zeer bepalend zijn in het dagdagelijkse leven van iedere

Afghaan. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door een beweerd gebrek aan scholing.

Waar verzoeker voorts betoogt dat hij wel degelijk een vlotte en correcte beschrijving gaf van de bazaar in zijn dorp/district en bijbehorende wandelroute, dient er vooreerst op gewezen te worden dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Tevens dient vastgesteld dat deze aangehaalde elementen ook door zelfstudie of door overdracht door derden gekend kunnen zijn. Bovendien doet het feit op zich dat verzoeker over bepaalde elementen inzake zijn regio van herkomst al dan niet wel correcte verklaringen zou hebben afgelegd, geen afbreuk aan het feit dat hij over andere elementen gebrekkige, onjuiste en vage verklaringen aflegde. Verzoeker toont allerm minst *in concreto* aan dat de door hem aangehaalde elementen zwaarder zouden doorwegen dan de gebrekkigheden, onjuistheden en vaagheden die in de bestreden beslissing op pertinente wijze worden uiteengezet.

Verzoeker vervolgt dat hij enkel zijn vingerafdrukken gaf in Griekenland en dat de 'intakes' in Griekenland voor een ongeschoolde Afghaan snel kunnen gaan, zodat hij niet begrepen heeft dat er een verzoek om internationale bescherming volgde na het geven van zijn vingerafdrukken. De Raad wijst er evenwel op dat zelfs van een ongeschoolde verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het feit dat hij al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een lidstaat van de Europese Unie. Dat hij zich in het verzoekschrift opnieuw beperkt tot het louter ontkennen van deze vaststelling kan allerm minst als een dienstig verweer worden geacht om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 21) blijkt dat verzoeker zich reeds geruime tijd in Griekenland bevond op het ogenblik waarop hij verklaart zijn laatste problemen met de taliban in Afghanistan te hebben gekend, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt. Waar verzoeker, onder verwijzing naar het rapport "*UNHCR. Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van mei 2013 en de "*UNHCR. Note on Burden and Standard of Proof*", aanvoert dat een precieze datum niet van doorslaggevend belang is om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen en dat de vaststelling dat hij bepaalde jaartallen niet kan terugrekenen of de traumatische gebeurtenis van de dood van zijn broers foutief in de tijd plaatst derhalve geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers wel degelijk worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Te dezen kan nog worden benadrukt dat van verzoeker geen exacte data werden verwacht, doch dat de tijdssituering die hij zelf hanteerde gedurende zijn persoonlijke onderhouden (administratief dossier, stuk 13, p. 22-24 en administratief dossier, stuk 5, p. 4) en waaruit valt op te maken dat de laatste problemen met de taliban zich hebben voorgedaan rond 6 augustus 2018 allerm minst in overeenstemming valt te brengen met de vaststelling dat zijn vingerafdrukken op 18 december 2017 en 11 januari 2018 in Griekenland werden genomen. Deze vaststelling doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

In zoverre verzoeker nog lijkt aan te sturen op het feit dat de commissaris-generaal niet de nodige objectiviteit aan de dag heeft gelegd, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Met betrekking tot de argumentatie aangaande de door hem voorgelegde taskara hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal deze van de hand doet zonder een gedegen onderzoek naar de authenticiteit ervan te voeren en wijst hij erop dat er geen enkel element voorhanden is dat hij valse of vervalste stukken zou hebben voorgelegd. De Raad benadrukt te dezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie', COI Focus Afghanistan "*Corruptie en valse documenten*" van 21 november 2017) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afghaanse documenten

ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn. Bijgevolg toont verzoeker aldus niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde taskara een ander licht zou werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

Verzoeker herhaalt nog dat hij de taliban vreest nadat hij weigerde om op hun verzoek in te gaan om zich bij hen aan te sluiten en vervolgens om hen hun oude woning als wapenopslagplaats te laten gebruiken waardoor zijn beide broers vermoord werden. Gelet evenwel op het voorgaande en rekening houdend met de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn herkomst en verblijfplaats in het district Tagab van de provincie Kapisa ernstige hiaten, tegenstrijdigheden en zelfs fouten vertonen, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. De door verzoeker ter terechtzitting voorgelegde documenten vermogen evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Het certificaat van de dorpsoudsten werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedwongen karakter. Bovendien wordt op het document geen enkele datum vermeld, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brief kan derhalve niet worden aanvaard als bewijs van de door verzoeker beweerde herkomst uit het Afghaanse dorp Sultankhel, district Tagab van de provincie Kapisa, noch van de door hem voorgehouden problemen.

De enveloppes tonen slechts aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Kabul, doch kunnen allerminst dienen ter staving van zijn herkomst uit het Afghaanse district Tagab van de provincie Kapisa, laat staan dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij

afkomstig is uit het district Tagab in de provincie Kapisa, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken, nu hij zich beperkt tot het citeren uit een algemeen rapport waarmee hij geen verband met zijn persoon aannemelijk maakt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER